

Judita Horvátová

Náš anjel strážný

JUDITA HORVÁTOVÁ
NÁŠ ANJEL STRÁŽNÝ

Copyright © Judita Horvátová 2024
Dizajn © Judita Horvátová
Dizajn obálky © Nikola Rusinková
Slovenské vydanie. Prvé © Judita Horvátová
E-kniha.
Vydavateľstvo © Judita Horvátová
Rok vydania © 2024

ISBN: 978-80-570-5604-1

JUDITA HORVÁTOVÁ
NÁŠ ANJEL STRÁŽNY

VYDAVATELSTVO
JUDITA HORVÁTOVÁ
2024

**Náš život nie je nekonečný.
Má svoj krásny začiatok, aj svoj smutný koniec.**

Ale to, čo sa skrýva medzi naším prvým a posledným dňom, nás definuje ako jedinečné ľudské bytosti, ktoré sú výnimočné práve tým, že boli presne v tom istom čase na tom istom mieste, a mohli tak spolu zažiť zázrak, ktorý nazývame láskou. Tou, vďaka ktorej sa spojená genetická informácia nestratí niekde vo Vesmíre, ale prežije v nových, skvelých ľuďoch, ktorí nám budú až zázračne podobní. Oni zaistia, že náš život smrťou neskončí, ale bude pokračovať ďalej, čím nám vlastne zabezpečia nesmrteľnosť.

**Ďakujem Ti, Robi, že si bol, a keď sa pozerám na naše deti a vnúčatka viem, že stále si, neodmysliteľnou súčasťou môjho života. A hoci necítim Tvoje dotyky, žiješ v našich srdciach a sprevádzaš nás deň čo deň všade, kam kráčame.
Lúbime Ťa! Teraz a navždy...**

**TÚTO KNIŽKU
VENUJEM**

PAMIATKE SVOJHO MANŽELA

**ŠŤASTNÝ TEN,
KTO ODIŠIEL MILOVANÝ**

**Smrť je súčasťou života.
Smerujeme do jej náručia
od prvého nadýchnutia.
A predsa s ňou nikto neráta.**

**Hoci tú pravdu vieme,
v našich srdciach nádej drieme,
že si nás vezme ako prvé.**

**Dúfame, že tu nezostaneme
bezradné, opustené, nemilované.
Lenže smrť si vyberie,
my nie!**

Môj drahý!

**Ťažko sa zmieriť s tým,
že už tu s nami nie si.
Lúbime Ťa, si náš anjel strážny
a tak to zostane navždy.
Na veky vekov, na večné časy.**

Možno raz čas rany zahojí...

**Ty kludne odpočívaj v pokoji!
Môžeš byť šťastný,
lebo si odišiel milovaný.**

ČUDNÉ, NEUVERITEĽNÉ VECI

Deň začal ako mnohé iné. Ráno asi okolo tretej, keď ja som ešte snívala svoj sen, môj manžel sa potichu vytratil z našej teplej postele, aby si v kuchyni zapol kávovar a nechal celý byt zaplaviť vôňou neuveriteľne dobrej, čerstvo zomletej kávy. Keď prechádzal so šálkou popri spálni do vedľajšej izby, kde sa zvyčajne obliekal do pracovného odevu, tá vôňa si ma našla cez kľúčovú dierku a poštekľila ma v nose. V prvej chvíli som mala chuť vyskočiť a rozbehnúť sa do kuchyne, ale moje rozospaté oči sa nie a nie rozlepiť! Tak som sa otočila nabok, aby som pokračovala v snívaní. Zrazu som zacítila jemný bozk na líci.

„Už ideš?“ spýtala som sa s polootvorenými očami.

„Áno, musím. Je pol štvrtej. Mám to len tak-tak. Nechcem, aby chalani na mňa čakali. Ty ešte kľudne spi. Lúbim ťa!“

„Aj ja teba!“

„Vidíme sa večer. Prídem neskoro. Nemusíš na mňa čakať.“

„Počkám ťa. Dávaj si pozor!“

„Budem. Tak teda ahoj večer!“ povedal môj manžel potichu a naše pery splynuli v dlhom bozku.

Vzápätí som počula jemne buchnúť plastové vchodové dvere a naštartovať motor obrovského kolosu, ktorý čakal od večera zaparkovaný pred našim domom. Chvíľku bežal motor len na voľnobeh, potom vodič zaradil rýchlosť a jeho plne naložený žltý kamión sa pomaly rozbehol dolu uličkou. Úplne presne som si vedela predstaviť, kde sa práve nachádzal, pretože ako kolesá kopírovali terén, ťažký náklad na prívese a návесе dával o sebe vedieť a každá jama na ceste bola sprevádzaná hlasným zvukovým efektom. Zrazu všetky zvuky splynuli s tichom. Môj manžel vyšiel kamiónom na hlavnú cestu a zamieril do Brezna, kde mal priviezť na stavenisko kompletný drevodom a pomôcť ho postaviť na základovú dosku, aby mohol byť znovu ďalší klient o krok bližšie k svojmu domu snov.

Zatiaľ čo môj manžel pracoval od skorého rána, ja som sa vyvaľovala v posteli prikrytá aj jeho paplónom. Nie, nebola mi zima, veď bol začiatok novembra a my sme už dávno kúrili. Jednoducho milujem jeho vôňu a keď zavčasu ráno odíde, rozťahnem sa cez obe posteľe, pretože máme jeden spoločný matrac, ktorý nie je v strede rozdelený, a môžem si užívať naše veľikánske letisko, prikrytá časťou môjho a časťou manželovho paplóna, aby som mala pocit, že je stále so mnou, aj keď dávno odišiel. Občas som ešte zvykla zadriemať, ale v to ráno sa mi znovu zaspať nepodarilo. Tušila som, že si ma počas dňa únava nájde. Budík som vypla skôr ako sa ozval. Bolo pol siedmej. Vypotácala som sa z vyhriatej postele a zamierila som rovno do kuchyne. Vôňa kávy našťastie dávno vyprchala, takže sa moje čuchové bunky ukludnili a chuťové poháriky si radšej pochutili na zázvorovom čaji. Jeseň je obdobím, kedy si vyberám čaje so silnou arómou a pijem ich horúce, aby ma nielen rozohriali, ale aj naladili na nový pracovný deň.

Bol pondelok a ja som začínala učiť o siedmej. Aj napriek tomu, že to bolo dosť zavčasu, vždy som sa tešila na svojho prvého študenta, lebo sme sa poznali už dlho a mali sme si čo povedať aj po mnohých spoločných rokoch. Konverzácia bola možnosťou, aby si udržiaval svoje vedomosti z angličtiny na aktívnej úrovni. Len občas, keď urobil nejakú závažnú chybu, sme riešili gramatiku. Inak sme viedli spontánny rozhovor na rôzne témy zo života. Smiali sme sa na veselých príhodách, ktoré sa nám stali v priebehu týždňa, vyjadrovali sme svoje názory na vážne témy a zamýšľali sme sa spolu nad tým, čo by sme urobili v konkrétnej situácii. Obaja sme radi diskutovali na filozofické témy a rozoberali sme výroky slávnych ľudí, ktorí nás niečím zaujímavým motivovali. A keď sme mali vážnych rozhovorov dosť, hovorili sme o rodine, pretože sme poznali skoro všetkých rodinných príslušníkov osobne. Dá sa povedať, že sme neboli len učiteľka a študent, skôr blízki priatelia.

„A čo si robila cez víkend?“ spýtal sa ma Miloš takmer pred koncom hodiny.

„Cez víkend?“ na chvíľu som sa hlboko zamyslela.

-Pod'me, makaj, funguj, nenechaj ma v tom samú, nech sa nemusím cítiť trápne!- naliehavo som v duchu prosila svoju pamäť, ale v ušiach mi stále dokola znela len hlúpa ozvena: -Víkend, víkend, víkend!-

Na druhej strane obrazovky moje trápenie prekvapene, bez mihnutia oka, sledoval môj študent. Iste ma nespoznával. Vždy som bola výrečná a v sekunde som mala odpoveď aj na otázky, ktoré ešte ani len nepoložil. A teraz? Učebňou sa rozliehalo nekonečne dlhé, trápne ticho.

„Bude to vyzerat' čudne, ale v tomto momente si neviem spomenúť.“ priznala som sa Milošovi.

Zrak mi padol na dolný okraj displeja počítača. Ukazoval presne osem hodín desať minút. Bolo mi jasné, že sa práve ozvala moja únava. Môj mozog akoby prestal fungovať. Nech som sa akokoľvek snažila vyhrabať tie nepodstatné informácie o dvoch predchádzajúcich dňoch, všetky priečinky mojej sivej hmoty boli prázdne. Môj mozog bol vymetený. Nadobro. Ešte nikdy som taký pocit úzkosti a beznádeje nezažila.

A zrazu akoby ma niečo osvietilo! Z pamäte sa znenazdajky vynorili spomienky a ja som presne do detailov vedela, čo sme robili predošlú sobotu a nedeľu. Bola som zachránená! Uľavilo sa mi. Veď pocit, že neviem ani ako sa volám, bol neznesiteľne boľavý. Šokujúci. Nepochopiteľný. Nechcený!

„Ach, už viem!“ prerušila som trápne ticho. „V sobotu boli u nás naše dve vnúčatká. Najskôr som spolu s nimi varila obed a oni mi pomáhali šúpať uvarené zemiaky na šalát, pretláčali vajíčka, postupne pridávali všetky ingrediencie, takže oni boli šéfkuchármi a ja som fungovala ako ich pomocná sila. Asi ti nemusím hovoriť, v akom stave bola moja kuchyňa!“ zasmiala som sa.

„Viem si to živo predstaviť! A boli k šalátu aj rezne?“

„Jasné! Ved' bez klepania a obalovania rezňov by sa našim drobcom príprava obeda ani nerátala. Múka bola všade!“

„Hotové Vianoce!“ smial sa Miloš.

„Presne tak. Všade samý sneh! Už chýbala iba kapustnica!“

„Tú ste nemali?!“

„Nie! Nebol čas. Ledva sme dorobili šalát a rezne a už sme leteli na hojdačky. Ale ani tam sme dlho nevydržali, pretože sa krpci chceli vozit' na koňoch.“

„A nehovorila si, že Kristínka máva každú sobotu doobeda jazdecké kurzy?“

„No ved' práve! Pozerať sa ako jazdia iné detí ich nebavilo, tak som ich nahovorila ísť zavolať dedka a strýka na obed.“

„Kde boli?“

„Na stavbe. Spomínala som ti, že sa rozhodli postaviť dom pre jedného nášho známeho, tak všetok voľný čas trávili prácou na jeho drevodome.“

Len čo som spomenula drevodom, mysl'ou mi prebehol všetok stratený čas, ktorý sme mohli venovať rodine, ale moji chlapi sa rozhodli, že potrebujú zarobiť peniaze. Starší sa chcel mať lepšie na dôchodku, mladší si túžil našetriť na svoj dom.

Väčšinu manuálnych činností zvládal náš syn sám a môj manžel sa venoval najmä vybavovaniu potrebných dokladov, pretože papierovačky, to bola nekonečná byrokracia! Len občas robili na stavbe obaja, hlavne keď bolo treba urobiť niečo, na čo bolo potrebných viac rúk. Samozrejme, o všetkom sa spolu radili po večeroch, keď sa po dlhom dni vrátili z práce domov. Sledovala som ich z diaľky a jedným očkom som pokukovala po haldách papierov, nad ktorými spolu sedeli, keď diskutovali a vymieňali si názory a skúsenosti. V duchu som sa usmievala nad tým, ako dokážu otec a syn spolupracovať. Tešilo ma to, ale nemiešala som sa do ich biznisu. Aj preto, lebo som nebola presvedčená, že práve toto potrebujeme na staré kolená. Chcela som, aby sme si užívali jeden druhého, rozprávali sa, chodili na prechádzky, či len tak sedeli vedľa seba v tichom objatí.

„Len čo sme sa všetci naobedovali, Matúško s Emičkou išli jazdiť na koníkoch, pretože na popoludnie bolo naplánované strúhanie kopyt a vtedy kone potrebujú aspoň pol dňa kľudu bez jazdenia. Kopytá koňom strúhava Robino a Kristínka mu asistuje. Nie je jednoduché zvládnuť šesť koní v jeden deň, tak dva kone urobili v nedeľu dopoludnia. Keď sa môj manžel vrátil dovnútra po tej fyzicky namáhavej práci, mal dosť. Bol celý spotený a zjavne unavený. Osprchoval sa, obliekli sme sa a spolu s Kristínkou sme išli do reštaurácie na neskorý obed.“

„Jasné, veď v sobotu si mala pomocníkov, tak v nedeľu sa ti nechcelo stáť pri sporáku samej!“ uškrňal sa Miloš.

„Máš pravdu. Ale nebolo to celkom tak. Robko mal 8. 10. narodeniny, ale vtedy sme mu zagratalovali len doma, hoci mal 55 rokov. Nemali sme chuť niekam chodiť, tak povedal, že do reštaurácie môžeme ísť aj inokedy, keď bude viac času. Dali sme si teda sobotný obed, penovú tortu a chlapi išli na stavbu.“

„Tak ste oslavovali až o mesiac?“

„Dalo by sa to tak povedať. Pozval nás do reštaurácie, lebo si chcel s nami oddýchnuť v príjemnom prostredí. A bolo nám naozaj skvelo! Uživali sme si takmer vianočnú atmosféru pri horiacom krbe, rozprávali sme sa o tom, čo nás čaká v blízkej budúcnosti, s Kristínkou si robili plány, ako na jar kúpiť veľký stanový prístrešok a urobiť pre kone krytú jazdiareň. Objednal nám bravčovú panenku na dubákovej omáčke, pre nás dvoch ako prílohu opekané zemiaky, pre našu dcéru ryžu. Vždy, keď sme prišli do reštaurácie Gazdovský dvor na Podhájskej, sadli sme si za stôl pri krbe a objednali sme si to isté jedlo, lebo nás nikdy nesklamalo. Bolo úžasné! Mäsko sa rozpadalo v ústach, smotanová omáčka z čerstvých dubákov rozvoniavala a najskôr podráždila čuch a vzápätí potešila chuťou ústa. Robko si dal čapované pivo, my s Kristínkou sme mali kofolu. Chutný obed sme všetci zavŕšili Sacharovou tortou. Mňam!“

„Viem o čom hovoríš, aj ja s rodinou tam občas chodím!“

„Tak si vieš predstaviť, ako nám bolo spolu perfektne!“